

[0563]

80. *binzgje*

*binzgje* komt al by Gysbert Japicx [1668] yn 'e selde foarm foar. De Boalserter dichter brûkt de doetiid *binzge* [*Wurken* 115,1] en de gearstalling *klinsg-bingsgje* [*Wurken* 166, 10]. It tiidwurd *binsgje* stiet etymologysk yn forbân mei *bjinne* < *biene* < âfrysk \* *bêna* = ags. *bônian* 'glêdzje', nnl. *boenen*, nnd. *bônen*, nhd. *bohlen* 'skjirje', mhd. *büenen*, dat by de ydg. Stamme \**bhā-*, \**bhō-*, \**bhə-* 'glânzje, blinke, skine' heart (sj. J. Pokorny, *Idg. etym. Wb.* 104). Oare útrinders fan dy wurdstamme binne bygelyks âldiersk *bān* 'wyt', gr. *φαίω* 'skine, forskine, sjen litte', gr. *φαείω* 'ljochtsje, skine, skitterje, sanskr. *bhanú-* 'ljocht, striel, sinne', sanskr. *bhāti* 'hy ljochtet, (for)skynt'. Oer *binzgje* kin men eat fine by Chr. Stapelkamp, *Us Wurk II*, 42; *Estrik XXIV*, 72 en A. Spenter, *Der Vokalismus der akzentuierten Silben in der Schiermonnikooger Mundart* 1968, s. 319.